

Một trời đã lên khá cao, nắng xuyên qua kẽ nhằng chùm mây bay lơ lửng tạo nên một hình ảnh khi tối, khi sáng...nhật đêm và ngày kề cận bên nhau. Không khí thật oi bức, ngột ngạt...báo hiệu một ngày đầy nắng nóng. Tôi và hai người bạn bước vào quán cà-phê quen thuộc trong xóm tôi. Quang cảnh quán hôm nay có vẻ khác thường vì khách đông hơn thường lệ và có cảnh nhằng gượng một chút ít khi vào thường thấy mùi vị cà-phê. Tuy đông khách, nhằng khung cảnh không náo nhiệt như mọi ngày, chỉ có nhằng tiếng thì thầm to nhỏ cùng với tiếng nhạc từ cái radio của bà chủ quán H. mà cho người nghe. Chúng tôi vào quán lần này không phải để thưởng thức hương vị cà phê, mà là muốn được chia sẻ nhằng nỗi lo âu cùng với người. Bỗng nhiên, đài phát thanh ngừng vài giây để người dẫn chương trình cô xinh đẹp viên vang lên một cách trầm trọng: Yêu cầu được bào chữa máy radio và chỉ nghe tin tức quan trọng sẽ được phát thanh trong chốc lát. Sau đó là tiếng của ông “Trên Tháng ba ngày, mê phong lan và quần vợt (tennis)” Đồng Văn Minh “tuyên bố đầu hàng”. Đó là buổi sáng mà suốt đời tôi sẽ không bao giờ quên được, 30.4.1975.

Ngày 18.3.1975, quân Khmer Đỏ tiến vào Nam Vang, kết thúc một trang sử và cũng mở đầu cuộc thảm sát hàng nghìn người qua gia này. Sự kết thúc đó đã báo hiệu tình huống với nhiều đen tối đang chờ đợi Việt Nam. Vì trong suốt cuộc chiến, Cao Miên với ông Hoàng Sihanouk như một di sản viên mãn, lúc thì đóng vai kép “thường”, lúc thì thay vai kép “độc”...Nhằng chỉ có “độc” mà không có “thường” nên quốc gia của ông đã cần người nhìn cho nhân loại “vết thương” mang tên “Cánh Đồng Giết” (The Killing Field). Những láng giềng của ông là Việt Nam, đã khôn ngoan hơn nên không cho trình diễn vết thương quá lộ liễu đó, chỉ âm thầm diễn tuồng “Rừng Đầy Xương Khô” rồi thành công dù không có khán giả quốc tế thưởng thức. Máu xương người dân lành của hai dân tộc đã phải chan hòa, làm phân bón cho núi rừng âm u, các cánh đồng xanh màu mỡ...để sản xuất nhằng hạt gạo khô màu máu, nhằng viên sỏi đá “không bao giờ thành cơm” chỉ thành viên thu hoạch được (thực hữu hiệu của mafia việt tộc là: Có sức người sỏi đá cũng thành cơm), các loại cây mang tính người, để lách sự của cả hai nước được sang trang với toàn bộ thảnh.

Ngày 26.3.1975, nhằng tin tức được loan đi từ các đài phát thanh, truyền hình và báo chí cho biết quân mafia việt tộc đã mở các cuộc tấn công để lọt vào Ban Mê Thuột, Pleiku và Quảng Trị. Cảnh người dân của các vùng giới tuyến miền Trung phải bỏ quê hương, làng mạc bỏ nhau chạy trốn mafia việt tộc, chìm vào Biển Đông trên nhằng chiếc thuyền con, xà-lan...Rồi đến như “tù nghi di tản” từ Kontum, Pleiku và Tuy Hòa xuyên qua quốc lộ 7B. Cảnh quân dân hơn một triệu người vì pháo của mafia việt tộc trên quốc lộ này. Đó là nhằng hình ảnh đau thương của dân tộc Việt Nam, là cảnh buôn thối của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã phải bỏ tay bài như của vài cấp lãnh đạo quân sự do Tây đào tạo để lại, cầm đầu là Nguyễn Văn Thiệu. Thêm vào đó, hàng ngày đài BBC cảnh là được mafia việt tộc truyền loan tin bán thật thời: Nay thì một nghìn này, mai thì một nghìn nữa (dù rừng chửa một, thí dụ: Nha Trang chỉ rơi vào tay cộng quân một tuần sau khi đài BBC đã loan tin) v.v...càng gây thêm cảnh hơn một triệu người trong dân chúng, góp công lớn cho việc tiến quân của mafia việt tộc trong việc xâm lược miền Nam Việt Nam.

Tin Ban Mê Thuột thất thủ là một gáo nước lạnh xối vào đầu người dân miền Nam. Vì nếu Miền không lọt vào tay Khmer Đỏ, thì tin đó cũng chỉ là một tin chiến sự thường nhật, Ban Mê Thuột có rơi vào tay cộng quân rồi cũng sẽ được tái chiếm. Cái ý nghĩ Sài Gòn sẽ lọt vào tay mafia việt tộc bắt đầu hiện lên trong trí người miền Nam. Bởi vì, dù không có hiệp ước “môi Thợ Nhỏ, răng Chí Phèo” (chuyện Chí Phèo của Nam Cao), hậu hối người dân miền Nam đầu hàng rồi

số liên hệ của ba người ở Đông Dương số địa điểm vì có “máu của anh đã chảy, thì máu của tôi cũng sẽ chảy”. Công nhân nháo bắt đầu nhen nhúm khi người dân lo mua tích trữ hàng vớt được trên thi thể hàng ngày, hàng ngày này có vẻ được biết hơn vì họ hiểu rằng nhà đầu tư đang mua cho bệnh được chữa trị, hoặc một thùng “cấp cứu” (first-aid) như. Công nhân xáo trộn gia tăng khi tin Pleiku thất thủ. Rồi hàng loạt của “Tông Tông” Thiệu (ai người là thành ‘tông-đ’ (tondeur))...nào là tái phân trí...tùy nghi di chuyển v.v...Nhìn trên truyền hình công nhân hàng đầu và Quân đội di chuyển cùng với hàng rào tại miền Trung vào Sài Gòn, công nhân Thiệu “t” Mphân biệt và “t” nhiệm vụ của “tông tông” để Quân lực Việt Nam Cộng Hòa lại thêm một vị Trung Tướng, đó là Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu! Người dân miền Nam biết rằng đã đến lúc chấm dứt chế độ hàng trình của ban Tùng Lâm! Điệu của thế nhất là tìm cách bỏ vào cho chính mình và gia đình.

Sài Gòn thất thủ đi vào hẻm lộn, nó lại càng thêm hẻm lộn khi hàng gia đình giàu và có điếu kiếu hẻm...tập trung ở phi trường Tân Sơn Nhất và trước Tòa Đệ Nhất Hoa Kỳ...chợ được di chuyển khi Việt Nam. Đệ Nhất, cũng có hàng người nghèo nhân của họ rời bỏ đến các kho hàng “hôi” chút ít để được “gửi là gửi gửi”, hoặc nhào vào Bến Cảng Sài Gòn (Kho 5) kiếm bao gạo...Thế hàng cũng có người không cần biết hàng gì đang xảy ra...ung dung đi dạo xem Sài Gòn ra sao? Và, buổi nhất là cũng có hàng để ăn chuần bỏ súng đến, chợ quần áo đón...chào mafia Việt cộng.

Nhưng khi hàng người Paris đang di chuyển, thì Trường Đệ Nhất Học Viện Học hành đã thành lập một đội và “được công” bao gồm thanh niên, học sinh và sinh viên của Trường. Nhiệm vụ của họ là tiếp tay Mặt trận giải phóng miền Nam đánh phá các cơ quan trọng trong thành phố khi chúng tiến công vào Sài Gòn. Hàng số vì đã không xảy ra như dự định nên họ chỉ đóng vai trò tiếp đón và hàng đến mafia Việt cộng. Người Sài Gòn đã hàng kiếu công nhân các thanh niên nam nữ của đến và này của của “mặt trận”, của “đỏ sao vàng”, tay đeo “băng xanh đỏ” của honda chạy quanh thành phố hân hoan chào mừng xâm lược thành công...của mafia Việt cộng. Cũng thế, người Sài Gòn đặt tên cho đến và này là: Số đoàn 30-4 hoặc số đoàn 304. Nhân đây, tôi xin phép được hỏi ông nguyên Phó Viện Trường Trường Đệ Nhất Học Viện Học hành gì nhiệm vụ, chức vụ gì trong đến và được công đó? Tôi phải hỏi ông câu này vì thế ngày ông ra sinh sống ở hải ngoại, ông công khai bác bỏ Lá Cờ Vàng Ba Sừng Đỏ. Bởi ông quên rằng trong khi ông ở tù (?) hàng bào hải ngoại đã tập trung dấn lá cờ này đi biểu tình tranh đấu cho ông được thả do, cũng như đóng góp tài chính để ông có phương tiện đi đây, đi đó họ báo kêu gọi sự giúp đỡ cho ông. Ông quên rằng cũng chính lá cờ này đã bao bọc thân xác hàng trăm ngàn chiến sĩ để ông được thả như thế này của của tập đoàn tin sĩ! Hàng để quay lưng và không chấp nhận Lá Cờ Vàng Ba Sừng Đỏ có phải là để để của một người trí thức? Thái độ của ông hiện ra sự vong ân bội nghĩa thì làm sao người Việt có thể coi ông là một lãnh tụ! Hay ông được phép ra hải ngoại là để thi hành sự mong ‘bí mật’ mà hàng mafia đã giao phó? Xin hàng hải ngoại sao hàng bào tập đoàn cộng sản ở hải ngoại thế thái độ như lòng đến với ông. Ông nên thế hải chính ông đã làm hàng gì trong quá khứ đóng góp vào tình trạng đến nay, nhất là hàng gì ông đang cần thế hiếu có phải phát xuất từ chính lòng tâm của một người trí thức yêu nước hay chỉ để đáp lại ân số của hàng kẻ hàng công ông căn villa ở Đường Mạc Đĩnh Chi, Sài Gòn sau 30.4.1975? Tôi tin rằng không ai có thể hiểu được bắt đầu vì cái gì đến ánh sáng mặt trời mãi mãi. Hẻm nũa, chiêu bài hòa giải hòa hợp đã là thời (out of dated) không còn ăn khách. Về thế hàng hòa hợp hòa giải đến với dân tộc Việt Nam nói chung, đến với tập thể hàng người Việt tập đoàn cộng sản ở hải ngoại nói riêng, vẫn còn rất máu và người Việt Nam đang của hàng ngăn chặn về thế hàng đó để nó không trở thành về thế ung thư. Cộng sản sẽ rao giảng lòng thu của mang đến trùng mafia Việt cộng, xin vui lòng giải đáp nó làm của riêng cho chính ông!

Hai quả bom tạc chết F5 của Nguyễn thành Trung rơi xuống Dinh Độc Lập nhưng không trúng mục tiêu. Sài Gòn càng thêm hỗn loạn, tình hình nghiêm trọng 24/24 được ban hành nhưng không có hiệu lực vì chúng còn ai lo tâm trí. Bởi vì họ hiểu rằng những người hiên diện trên đường phố là để tìm lối thoát khỏi Việt Nam, họ cần sống và nghề buôn bán...cùng với những đơn vị cảnh sát và binh sĩ của mặt số binh chủng được di chuyển về phía Sài Gòn. Lòng tôi bỗng dâng lên niềm chua xót khi nhìn gương mặt họ nhiên, vô tư của những người lính trẻ...vẫn nghiêm chỉnh thi hành nhiệm vụ dù các cấp chỉ huy đã ra lệnh rút. Đột nhiên đã có những tên phản bội, hèn nhát thì đột nhiên cũng có những anh hùng. Có ai là người thay đổi số phận sinh tử và niềm vui cuộc đời của các anh? Tôi hy vọng cũng phải có người đã thay đổi những điều bất hạnh đó! Riêng tôi chỉ có thể nói lên rằng :

- Các anh, dù bất cứ hoàn cảnh nào, dù hiên diện có bao nhiêu hiểm nguy, dù thân xác có bao nhiêu hành hạ từ những người tù đã man, họ đã vượt với lòng dũng cảm. Các anh đã trở thành người đầu tiên soi đường cho những thế hệ mai sau, và cũng sẽ mãi mãi ghi khắc trong tim tôi: Hình ảnh những người chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, họ thân của Trần Hưng Đạo, Quang Trung, Hoàng Hoa Thám, Nguyễn Thái Học v.v...

Là bàn giao cho với Tổng Thanh giá ông Già Gân Trần Văn Hùng cho ông Tổng Big Minh hoàn tất vào ngày 28.4.1975. Có người cho rằng Big Minh ham làm "tổng tông" nên đi đầu tiên đưa ra hàng. Tôi nghĩ rằng Big Minh không đi chỉ có mặt số năm cái ghế "tổng tông" của chính phủ ba thành phần miền Nam, vì thế ông đã can đảm đưa mặt ra làm cái...mâm cho người ta chực! Ôi đời người! Ôi danh vọng! Chỉ là bãi rác dơ bẩn thôi!

Tối 28.4.1975, Huân huy chương Mưu xuất hiên trên đài truyền hình Sài Gòn. Anh ta đã trở nên an lòng bào qua lời kêu gọi đi kháng:"Xin đừng bào yên tâm, không có chi phải lo lắng và sợ hãi, những người anh em phía bên kia cũng là người Việt...Nam!" Vâng, chúng tôi nói tiếng Việt Nam chứ chúng tôi không có tâm hồn Việt Nam và vì Việt Nam. Chúng là Việt Nam kiều cư Trại di Ái, Lê Hoan, Hoàng cao Khôi, Nguyễn sinh Huy (bố của Hồ Chí Minh) v.v...và sau cùng chúng là Việt Nam kiều cư của anh...vì chúng là những người bạn của anh...chúng biết có gì tốt và gì tồi! Điều khác biệt này đã được chúng minh rõ ràng rằng những đột nhiên dấy lên sự cai trị tạm thời của các anh, nhà tù mọc lên như nấm còn những họ tên trên hàng triện người vô tội bị các anh giết, xác chôn vùi rải rác khắp các vùng rừng núi Việt Nam, gia đình tan nát, luân lý đổ vỡ...đột nhiên chỉ còn lại một lũ duy nhất là...đồng mafia! Các anh, những người đã từng nhìn không đồng bên phải cũng chúng đồng bên trái...vậy thì phải đồng phía dưới của chính giữa khôn thối, đã ngụy trang khéo léo để không ai khám phá ra chân tướng thật sự của các anh trong cuộc chiến. Nhưng ngày hôm nay, người dân Việt Nam không nói rằng đã khám phá ra chân tướng thật sự của các anh, mà họ đồng ý rằng họ là hiểu biết rằng họ nghĩ "đồng phía dưới-của chính giữa là: Mafia, đồng mafia!"

Sáng ngày 29.4.1975, nhân dân miền Nam được nghe được trên đài phát thanh Sài Gòn sự kiện đầu tiên của "tân tông tông" yêu cầu Mặt rút khỏi Việt Nam trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Sau khi sự kiện được ban hành, có những người không hề có ý nghĩ bỏ chạy trốn đây bây giờ cũng rời rạc...những quá khứ! Đi đâu bây giờ? Đồng ý phải chen chân không lối và thối nát những lối có tiếng đồng bào pháo nổ gần đầu đó kèm theo những tràng súng như nổ bồm bộp, có thể là của những anh chàng "nhân dân trẻ tuổi", cũng có thể là của các "tân đồng chí AK 30-4" v.v...Không

còn l̄i ch̄ y, thôi thì cùng xóm làng, bè b̄n t̄ nhau tán láo...“Có th̄ Big Minh c̄ u v̄n đ̄ c tình hình vì Big Minh là nḡ i c̄ a Pháp, là k̄ đi hai hàng...và Pháp v̄n liên l̄ c ngō i giao, làm ăn buôn bán t̄ t v̄ i mafia vī t c̄ ng k̄ t sau năm 1954!” Có nḡ i hī u bī t tình hình và nh̄ t là v̄ mafia vī t c̄ ng h̄ n thì ch̄ m̄ m c̄ i không nói...Sau cùng, m̄ i nḡ i cùng nḡ c m̄ t lên tr̄ i nhìn nh̄ ng chī c F4, F111 và tr̄ c thẳng đi t̄ n c̄ a M̄ bay l̄ n trên không ph̄ n Sài Gòn. Nhìn nh̄ ng chī c tr̄ c thẳng bay nḡ c ra phía b̄ bī n, ai ai cũng hī u có nh̄ u nḡ i đi t̄ n nḡ i trên đó...có nḡ i chép mī ng thì th̄ m: Ph̄ i chi mình cũng nḡ i trên đó! S̄ vī c này cho th̄ y dù có r̄ t nh̄ u nḡ i mū n r̄ i Vī t Nam nh̄ ng không đi là vì n̄ ng tình qū c gia dân t̄ c, và nh̄ t là b̄ nh h̄ ng b̄ i l̄ i kêu ḡ i c̄ a Hū nh t̄ n M̄ m. Nh̄ ng tình t̄ , v̄ n v̄ ng c̄ a con nḡ i thū n chính đ̄ a đ̄ n cái k̄ t qū mà ngàn đ̄ i sau s̄ không quên, đó l̄ à: “Hàng trī u nḡ i Vī t đã ch̄ t chìm ngoài Bī n Đông trong cū c tr̄ n ch̄ y b̄ o quȳ n Mafia vī t c̄ ng!”

Khō ng 11 gī sáng 30.4.1975, m̄ t l̄ n n̄ a nhân dân mī n Nam đ̄ c nghe s̄ c l̄ nh th̄ hai đ̄ c trên đài phát thanh Sài Gòn c̄ a “tông tông” Big Minh. Đó là l̄ i tuyên b̄ “đ̄ u hàng”! Trang s̄ đen t̄ i, đ̄ m máu đ̄ c l̄ t qua và nh̄ ng b̄ c cho trang s̄ c̄ a c̄ xe m̄ i kh̄ ng khī p ḡ p ngàn l̄ n h̄ n chuȳ n bánh! Và s̄ c l̄ nh đó là s̄ c l̄ nh cū i cùng c̄ a th̄ ch̄ mī n Nam, ch̄ m đ̄ t m̄ t cū c chī n tranh mà nḡ i dân mī n Nam nói riêng và toàn dân Vī t Nam chân chính nói chung không bao gī mū n. Nh̄ ng s̄ gī t chóc không ch̄ m đ̄ t đ̄ đó mà nó ch̄ là giây phút b̄ t đ̄ u cho m̄ t cū c chém gī t m̄ i tàn b̄ o và th̄ m kh̄ c h̄ n...Nh̄ ng lò sát sinh đ̄ c bī t đ̄ c m̄ c lên v̄ i nh̄ ng cái tên thích h̄ p v̄ i tình th̄ m̄ i, đó là: “Tr̄ i C̄ i T̄ o” dành cho quân, công, cán, chính...mī n Nam, là nh̄ ng nḡ i “mang n̄ máu v̄ i nhân dân” theo s̄ bū c t̄ i c̄ a t̄ p đoàn mafia vī t c̄ ng. S̄ kh̄ ng khī p c̄ a các tr̄ i này còn t̄ i t̄ ḡ p trăm l̄ n nh̄ ng tr̄ i gī t nḡ i t̄ p th̄ c̄ a Hitler t̄ th̄ chī n II. “Vùng Kinh T̄ M̄ i” là n̄ i đ̄ c dùng đ̄ :

a- Th̄ c hī n chính sách c̄ p tài s̄ n, nhà c̄ a c̄ a nhân dân mī n Nam.

b- Tr̄ thù nhân dân mī n Nam b̄ ng cách đ̄ y ī i và dùng thiên nhiên gī t h̄ trong danh chính ngôn thū n qua cái ḡ i “gī n dân t̄ p trung quá đông đúc t̄ i các thành ph̄ trong chī n tranh”. N̄ u h̄ còn s̄ ng sót thì cũng tr̄ thành nh̄ ng nḡ i ăn mày, ăn xin đ̄ u đ̄ ng xó ch̄ vì nhà c̄ a, tài s̄ n đã b̄ đ̄ ng mafia t̄ ch̄ thâu. Thanh niên nam n̄ cũng đã ph̄ i b̄ mình vì b̄ nh t̄ t hō c̄ c̄ các chī n tr̄ ng Miên, biên gī i v̄ i Trung C̄ ng, tr̄ giá cho cū c phiêu l̄ u chī n tranh làm tay sai ngō i bang c̄ a t̄ p đoàn mafia c̄ ng s̄ n Vī t Nam. Đ̄ ng th̄ i, mafia Vī t C̄ ng cũng có ý đ̄ nh trī t h̄ nh̄ ng m̄ m m̄ ng ch̄ ng đ̄ i trong t̄ ng lai, vì th̄ h̄ này đã có đ̄ trí khôn nh̄ n xét và so sánh gī a hai ch̄ đ̄ m̄ t “mũi tên b̄ n hai con chim” Th̄ gī i ph̄ i rùng mình khi nói đ̄ n tên Vī t Nam đ̄ i lá c̄ máu và sao vàng b̄ nh hō n!

B̄ u không khí trong quán đ̄ t nhiên tr̄ m xū ng, bà ch̄ quán v̄ n radio nh̄ l̄ i. Không ai nói v̄ i ai dù ch̄ m̄ t l̄ i. M̄ i nḡ i nḡ i nḡ c m̄ t nhìn khó̄ thū c loãng bay trong không gian tĩnh m̄ ch...Khō ng m̄ i phút trôi qua, tôi lī c m̄ t nhìn quanh...nh̄ u ḡ ng m̄ t hī n ra nét bū n vô t̄ , cũng có vài b̄ m̄ t v̄ i nét c̄ i “m̄ m” hài lòng! Tôi không th̄ dī n t̄ đ̄ c lòng tôi trong giây phút ‘kinh hoàng’ đó vì đ̄ u óc c̄ a tôi là khō ng tr̄ ng c̄ a bãi sa m̄ c v̄ đêm! Nói gì, nghĩ gì...đ̄ nh m̄ nh là bài toán nh̄ ū n s̄ không ai th̄ y đ̄ c, gī i đ̄ c...Nó ch̄ xū t hī n khi ph̄ i xū t hī n, r̄ i nó cũng ph̄ i ra đi nh̄ ng ch̄ chō n s̄ khác t̄ p n̄ i. Cáī n s̄ đó đã đ̄ c thai nghén t̄ sau tháng 7.1954, hī n lên nh̄ m̄ t bóng m̄ t̄ ngày 18.3.1975, sau cùng xū t hī n và k̄ t thúc vào sáng hôm nay, 30.4.1975

Tôi quay l̄ i nhìn hai nḡ i b̄ n, ch̄ a bī t ph̄ i nói gì thì m̄ t anh đã thì th̄ m: “Chī n tranh đã kéo dài ḡ n hai m̄ i năm. Bây gī m̄ i th̄ c s̄ hòa bình!” Tôi ch̄ a k̄ p có ý kī n thì anh b̄ n

khác đã thò dài nói: “Tao không biết cuộc đời của tôi mình sẽ đi về đâu?” Hai ý kiến thoạt đầu nghe phớt lờ. Mọt có vẻ chấp nhận với thóc tôi miễn sao tiếng súng chấm dứt!

Mọt đã thò y đồ về phía tiếng thóc lại không sáng sủa...dù tiếng súng đã chấm dứt!

Tôi nghe tiếng thỉnh với nhò nghĩ về sự trống rỗng trong trí. Thò y không thò có ý kiến nào thích hợp để đáp lại hai ý kiến đó, tôi yên lòng quan sát hai người rồi nhìn mặt người trong quán. Mọt sờ đầu ngáy ra vẻ. Bà chủ quán thò chìa nhò ra mời tôi ngồi uống cà-phê của mặt người và nói: “‘Hòa bình’ đã đến, tôi xin đãi mặt người bữa cà-phê sáng nay, khi nào phải trở lại”. Lại thêm mặt ý kiến về “hòa bình” nhò ngáy về mặt người hoan hô vì đã được uống cà-phê “chùa”. Tôi quay qua hai người bên và nói: “Que sera sera!” Chúng tôi chia tay và hẹn gặp lại trong một hoàn cảnh thích hợp, vui vẻ hơn.

Tôi mượn xe đạp của anh bạn hàng xóm đánh một vòng thăm Đàng Bờ qua khu Nhà Rừng rồi xuống tới Kho 5 thì bắt gặp cảnh. Tôi nhìn Đàng Bờ, hàng ngàn, hàng chục ngàn người với kiên nhẫn và bắt chấp mặt nguy hiểm vì đến pháo, đến súng nhò bên vô tội về...của mặt người có súng trên tay, chấp với mặt hy vọng mạnh mẽ...có thể thoát khỏi Việt Nam nếu giây phút cuối cùng. Tôi đi xe đạp đi xa hơn về phía Đàng Nguyễn Huệ, vòng về Lê Lợi rồi Hàm Nghi. Không biết cảnh tượng nhò khác có gì đáng kể quãng đường tôi đi qua hay không? Quân phục, quân trang, súng đến nòng ngang đầu người. Có vài binh sĩ chỉ còn trên thân thò cái áo thun, quần xà-lông, chân đất...thò thò u đi về mặt phía trong trời không nhò đến! Tôi biết nhò người binh sĩ đó không có gia đình ở Sài Gòn hoặc vùng lân cận. Tôi đã bắt gặp khi thấy vài nét mặt với ánh mặt kinh ngạc nhò người binh sĩ vô phúc đó! Tôi cũng rất cảm động khi thấy có nhò người, đến biết là các bà đã đem quần áo cũ tặng cho họ! Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, tâm tình của tôi đã phải thay đổi đôi lần vì chấp kiến cái cảnh đau lòng, không phải chờ dành riêng cho các binh sĩ đó, mà đó là hình ảnh thể hiện của dân tộc Việt Nam. Tôi quay đi với đôi chân nặng trĩu, chiếc xe đạp tôi đang đi trên nên cảm thấy, thăm thò ngáy mãi xoay quanh lòng người chấp biết lý do danh làm lính nên tình cảm của họ chỉ là cái bản tính với nhu cầu sống.

Lòng người chấp biết lý do danh đó đã tiếp tay mafia Việt cộng thò thu hút họ trong chiến tranh, nay lại đến lý do cho mafia Việt cộng thành công trong các chiến dịch đàn áp, bên cùng hóa nhân dân miền Nam như “chiến dịch đánh土豪” v.v...cùng với các đợt ném bom thò ngáy trở lại miền Nam Việt Nam. Chúng cũng đóng vai trò chấp điếm đất đai và trở thành nhò “tài-lô” cho các giới chấp mafia Việt cộng trong các cuộc áp phe, môi giới...đến mặt thò “thò ngáy vàng hắc cam” miền sao có...tiền và chấp địa. Giờ đây, chúng cũng đã xuất hiện ở hai ngoại với nhò trò chấp “môi” có vẻ hiện hòa hơn nhò: Thị hành nhò chấp thò ngáy của các tòa đình sự mafia Việt cộng, làm ăn chia chác với các tòa đình sự trong các dịch vụ du lịch “hò ngáy đến đòng bào và thăm quê hò ngáy”, chuyển tiền về Việt Nam nhò ngáy “ăn tiền đến theo tỷ lệ %”. Về giáo dục: Núp dưới chiêu bài báo chí để quàng bá chấp ngáy trình giáo dục của mafia Việt cộng, theo cái kiểu “i ngáy, i dài” cho đúng với cung cách Việt cộng hợ hợ, thò nhò thò ngáy “chặt vào” mặt chuyển ngáy ca thò ngáy, tán đòng chấp đòng mafia Việt cộng là u với, là “đồng tình ngáy” đã giáo huấn đòng chấp nhò tên “ngáy” chuyên giết người thành người tốt!!! Tài giới hiện nay là đòng sự lãnh đạo của các ‘me-s’ “đồng cao trí tuệ loài ngáy”, nhò Việt Nam ngày nay dùng phi cơ “đi rồi lóa...s”, đến mùa gặt thì “hàng ngàn trăm chấp chấp máy gặt đến liên hợp màu đất đỏ, dàn ngang, cách đến trăm thò chấp, cùng đòng loát tiền vào bồn lúa...” (truyện ngáy Đêm Sao của Lý Lan đăng trên báo Dân Dân số 5, tháng 4. 1999, phát hành tại Luân Đôn, Anh Quốc). Chu choa, đến thò y “hợ hợ không phải khi nào...vì mu n mù luôn chấp đôi mắt, trí óc rồi lòng từng phèng...” bên phải là nhò tính mãi mà không ra đáp sự của bài toán: Ngàn trăm chấp chấp máy gặt đến liên hợp màu đất đỏ, dàn ngang cách đến trăm thò chấp = tôi không hình dung được, phải nhò con cháu tính họ

mọi có đáp số, xin quý vị chu đáo nhận thu được đồng ruộng ngỗng a “heart attack” trước khi đi c..., là 5000 thóc đúng cái đồng dài của ông T. T. (chồng bà N. Oa) đồng nghiệp tam giác đồng ruộng sông Hồng. Nhờ vậy, nông dân Việt Nam ngày nay còn giàu có hơn cả nông dân “C...Hoa” mặc dù đất đai của Việt Nam chỉ bằng 1/30 của nông dân “C...Hoa”, nhưng thì nông dân “C...Hoa” đã lên thăm Cung Hoàng còn Việt Nam thì đi xuống thăm Q. y S. d. i. Đ. a Ng. c...v. y mà cũng có máy bay “đi r. i. lúa...s” giàu thóc. Có một điều đáng buồn là ông chủ bút tờ Di. n. Đ. a. Đ. u không cho biết: Nhờ vào “đồng nghiệp tôi” của bà con tôi nên công việc tôi và tôi đối cho thân nhân, bè bạn cùng tôi được “xây đồng xã hội chủ nghĩa” của các vị coi lòng tâm là món hàng...xa xỉ phải nên cái chủ đồng mafia tôi thì tôi đi “đề d. u. c. i. c., b. t. m. t., b. t. m. m., b. ó. p. h. ng. nh. an. d. an. Vi. t. Nam”, nên xuống tôi truy. n. ng. n. ki. u. “tuyên truy. n. r. i. t. i. n.” mà ông chủ bút đã “h. h. i. p. h. n. kh. i.” cho đăng lờ thiên h. . Có lẽ ông chủ bút và “masters” của ông ta cho rằng kinh tế của nông dân Việt Nam quá b. t. nên đã “múa g. y. v. n. hoang”? Th. t. t. i. nghi. p. cho nông nghiệp vì bất lợi danh trở thành “mù” mà không biết mình mù! Ch. a. h. t., đồng mafia còn đang d. tr. u. “hai k. ho. ch. l. n., th. c. t. i. n. đ. đ. á. p. ng. t. i. n. h. i. n. t. i. đ. o. i. h. i.”, và sẽ phải th. c. h. i. n. cho bằng được vì tôi muốn quan trọng của nó, đồng nghiệp nhà giáo d. c. a. h. p. h. bi. n. r. ng. r. i. vào t. p. th. ng. i. Vi. t. t. n. n. c. ng. s. n. h. i. ngo. i.

1) Đồng d. tr. u. d. u. g. phi. c. tr. c. th. ng. ch. trâu, bò đi ăn c., sáng đi chi. u. v. .

2) Đồng cũng d. tr. u. lừa h. t. “kh.” núi rừng miền B. c. và Tr. ng. S. n. v. d. y. ng. ng. Vi. t. cùng với tôi theo “f. ng. á. p. k. nh. k. ch.” của H. chí M. n., đồng chúng sẽ thành nông dân vì đồng phải chu. n. b. s. n. sàng thay thế nông con “kh. già khi chúng theo chân “bác” đi h. u. h. Mác-Lê”, chỉ “wait” chúng nó theo kinh lý luận của Mác thì phải mất đến 3 triệu năm, lâu quá! Hơn thế nữa đồng cho đăng một bài báo công nông khi đi c. k. thì tôi thấy là ca. t. ng. “tài d. c. c. a. H. và bè lũ” v.v...T. o. ra nông thôn tôi đồng công nông gi. đ. vô hi. u. hóa tình thôn công nông của tôi p. th. ng. i. Vi. t. t. h. i. ngo. i...Và, nếu chúng ta cần thôn l. u. ý thì sẽ phát hiện được lợi ích của tôi cũng không khó khăn lắm.

Tôi đã may mắn gia nhập tôi p. th. t. n. n. c. ng. s. n. đ. nh. c. n. c. ngo. i. Sau một thời gian dài vất vả tôi và đồng nghiệp khó khăn trong việc xây đồng l. i. cu. c. đ. i., giờ đây cu. c. s. ng. cũng đã n. đ. nh. Cu. c. s. ng. đã n. đ. nh. không có nghĩa là mang nông cái tên Williams, Davis, Sylvia v.v...Nông dân Việt Nam còn đó, gia đình, bè bạn còn kia và lòng tâm còn đây. Nhưng cái “còn” là đồng l. c. thúc d. y., không phải chỉ riêng tôi, mà là cả tôi p. th. ng. i. Vi. t. t. n. n. c. ng. s. n. h. i. ngo. i. đã, đang và sẽ tiếp tục theo đuổi con đường đấu tranh cho nông dân Việt Nam có được một nền dân chủ do th. c. s., một nông dân Việt Nam mà nông nghiệp lãnh đạo sau này phải có tôi kinh tế tôi thi. u. v. “tôn trọng nhân quyền”, một nông dân Việt Nam mà nông dân nhân thế là của mình, đáng hy sinh mạng sống của mình để b. o. v., chỉ không phải một nông dân Việt Nam mà già, trẻ, bé, lớn k. c. “cây c. t. đ. n.” cũng muốn đi nh. hi. n. t. i. Đây không phải là gi. c. m. mà là một th. c. t. đ. o. i. h. i. m. i. ng. i. p. h. i. chung vai xây đồng, nếu ai còn nghĩ mình là nông dân Việt Nam với v. c. v. ng. nh. n. th. y. đ. t. n. c. v. n. m. i. n. mình, xin đóng góp vào cu. c. đ. u. tranh tùy theo khả năng nên có của mình. Đ. t. n. c. không bao giờ t. ch. i. nh. ng. s. đóng góp đáng quý và h. u. ích của mọi người công dân.

Vào nông năm cuối cùng của thế kỷ hai mươi, nông dân Việt Nam các T. nh. Thái Bình miền B. c., Đồng Nai miền Nam v.v...đã can. đ. m. đồng lên đòi “quy. n. s. ng.” d. i. d. ng. th. c. “ch. ng. tham. ô. c. a. quy. n. c. a. t. p. đ. o. an. mafia. vi. t. c. ng.”. Bị. n. c. đó vô cùng quan trọng vì nó báo hi. u. b. c. kh. i. đ. u. cho một cu. c. cách. m. ng. d. an. ch. t. do. trong. t. ng. lai. Đ. c. l. i. l. ch. s., Việt Nam là một nông nghiệp, 90% nông dân Việt Nam sống với nghề nông. C. m. i. l. n. ng. i. n. ng. d. an. đ. ng. lên là một triệu đ. i. p. h. i. s. p. đ. . Ngày nay, tuy vào th. i. đ. i. k. thu. t., tin h. c...nh. ng. n. c. ta. v. n. còn 70, 80% dân số sống với nghề nông thì bị. n. c. đó là tôi ng.

chuông báo hiều ngày tàn đời với chổ mafia chổ ng còn bao xa. Có lẽ cũng hiều đời c nhữ
vây, bần đầu lãnh tụ p đoàn mafia viét c ng đang dùng h t quy n l c, b o l c trong tay đ đàn
áp d p t t s ch ng đ i đó, cùng lúc b n tay sai c a chúng h i ngo i gia công ru ng t p th
chúng ta b ng nh ng lu n đ i u, lý lu n...m i nghe thì nh là m t vi c thông th ng không đáng
quan tâm vì n c nào l i ch ng có nh ng khó khăn, “chính ph ” cũng đã gi i quy t n th a
b ng cách th a m n m i yêu c u c a ng i nông dân (?). Nh ng th c t thì khác h n, chúng
cũng đã chu n b con đ ng “ch y” b ng cách chuy n ti n cho con cái c a chúng đang sinh
s ng, ho c đ i i hình th c “du h c” h i ngo i! Chúng ta đã th y m t s cô chiêu, c u
m...tu i đ i m i n t m t mà đã có trong băng hàng 5, 7 ch c tri u đô, ăn ch i th t đúng “m t”,
th t x ng danh là con cái c a các “trùm mafia” viét c ng!

T i Âu Châu và di n đàn Liên Hi p Qu c, Ph m văn Đ ng và Đinh bá Thi đ ng tuyên
b : “Nh ng ng i t n n Viét Nam. Đàn ông thì tr m c p. Đàn bà là đ đ i m. Vì l i bi ng lao
đ ng Xã H i Ch Nghĩa nên b n c ra đ i”. Sau đó, m t lo t các gi i ch c cao c p đ ng mafia
trong n c cũng tuyên b t ng t v i báo chí qu c t m i khi h đ c ph ng v n. “Chúng ta
nghĩ nh th nào và có còn nh hay không v l i tuyên b đó?” Ch c cũng có ng i đã quên
nên m i có cái vi c đem ti n và chuyên môn v “xây đ ng xã h i ch nghĩa”. Hai nhà kinh tài t
n n c ng s n đ nh c Âu Châu...ph n kh i mang ti n v đ u t ! Không bi t làm ăn, chia
chác, mua chu c, đút lót nh th “mô”...Cu i cùng thì b b t và tài s n b t ch thâu vì t i...quá
kh c a các v này là...ch ng c ng! R t may m n, m t v có l gi nh i m v “ch y áp phe
phía bên ngoài” nên không có m t Viét Nam...dĩ nhiên là không v ng vòng lao lý! Đ ch ng
t cho thiên h bi t là h luôn luôn làm ăn h p pháp và có s c m nh pháp lý qu c t h tr , ông
li n mang “lu t s qu c t ” v Viét Nam đ tìm cách “c u b ”.

Hành đ ng Có n m trong ch n m i bi t ch n có r n! Ng i dân mi n B c đã di n t v
nh ng con “r n mafia” này b ng c m t r ng thi phú văn ch ng. ở đây, tôi xin phép đ c
m n câu ‘th’ : “S a sai r i l i s a sai. Sai thì c s a, s a thì c sai”. Có lẽ cho r ng ng i t
n n c ng s n h i ngo i ch a bi t cái màn này, nên các đ u lãnh mafia đem “cái m ng này ra
s d ng”. Đ ng, Thi...đã m t sát ng i t n n c ng s n h i ngo i thì làm cách gì đ “s a
sai”? L i đ ng chính sách “đ i m i”, b n đ u lãnh mafia âm th m “s a sai” b ng cách cho ban
nh c ch i “đ i u valse” l l t, ve vu t và thay đ i cách g i ng i Viét t n n c ng s n h i
ngo i. Cái “đ u” nh t c a cách g i này là Đ M i đã g i chúng ta: “Khúc ru t xa ngoài ngàn
đ m”. “khúc ru t xa là khúc ru t dài...là đ i tr ng ph n cu i...t c là n i ch a...c t.” Vây mà
cũng có ng i hý h ng, t ng b cho là đ ng mafia đã t tình anh em ho c “chính tr h n:
Đ ng mafia t thái đ hòa gi i hòa h p”. Đ ng th i chúng còn nghĩ chúng ta là: Khúc ru t đ ra
đô la bay xa ngàn đ m...Ch c n úm-ba-la đôi ba l i g i thì đô la bay vào đ y túi c a chúng
ngay, t i gì không ch i! M t công đôi vi c, đ hu và vui v c làng, tôi h t đô la anh v thăm
gia đình, bè b n và có ch ăn ch i x l ng ki u “nh t đ đ v ng”...chung v n làm ăn v i
chúng tôi v.v...Và, n u chúng tôi có n i c n h ng “chôm và t ch thâu tài s n c a các anh” thì
ráng mà ch u...vì đó không ph i là l i c a chúng tôi, mà l i c a cái g i “lu t r ng”. Đó ch là
v n đ có tính cách “x u x u”, còn v n đ “đ i đ i” thì c n ph i “th ph i” b n “ng y” xem
ph n ng c a chúng ra sao! Tr n Tr ng treo c “đ nh máu v i ngôi sao vàng...khè” và hình
c a “khô lâu lão quái H chí Mén” Los Angeles xem bà con “ng y” welcome nh th nào? Bà
con “ng y” đã chào đón “khô lâu lão quái H chí Mén” th t t n tình. Kh i đ u vài ch c tên
“ng y”, lên vài trăm, vài ngàn và vài ch c...ngàn! V i r ng C Vàng Ba S c Đ và bi u ng đ
đ o cũng x m t ! Đ ng chí, đ ng ch oé đành ph i th t v i. B n mafia t b o v i nhau r ng:
“Đ ng lo, thua keo này bày keo khác vì s t ‘Khô lâu lão quái H chí Mén’ đã truy n l i cho
chúng ta ‘b u b i’. Sai thì c s a, s a thì c sai!”

Hôm nay cũng tháng tư, nhưng tháng tư của năm 2000, nghĩa là hai mươi lăm năm đã qua. Hai mươi lăm năm với bao thay đổi, khổ đau mà dân tộc ta vẫn gánh chịu. Tiếc đời: Địch lập, tội do, dân chết, lầm no, hạnh phúc...là dành riêng cho lũ chóp bu mafia Việt cộng và gia đình của chúng, ai đòi hỏi hoặc đứng vào thì sẽ có "lũ tởn" của chúng đời phó. Dân tộc Việt Nam cũng có những việc và những bao dân tộc tiến bộ khác trên thế giới, và đã phải trả giá quá đắt bằng xương máu...nhưng vẫn hoàn tay trống bởi một bên ngông cuồng đang tìm cách lãnh đạo đất nước. Tuy nhiên, dù có nhu cầu khó khăn nhưng không có nghĩa là tuyệt đối hy vọng, miễn là đứng để một niềm tin và can đảm để đi đến với kẻ thù. Nhưng thời kỳ trước đã đi rồi tìm gì trong sáng thế kỷ qua, thì thế kỷ này chúng ta sẽ là những người tiếp nối cho đến ngày thành công.

Hôm nay là tháng tư, tôi hình dung như là những người mất trong cái quán cà-phê nhỏ bé của một buổi sáng hai mươi lăm năm về trước. Một số người đã vào lòng đất mà tất cả các tội từ cái tội, trong đó có anh bạn của tôi nói câu:"Tao không biết cuộc đời của tôi mình sẽ đi về đâu?" Một số người yên lòng biết được. Một số đến như cái hố ngoi trong đó có tôi. Còn anh bạn của tôi nói câu:"Chiến tranh đã kéo dài gần hai mươi năm. Bây giờ mọi thứ sẽ hòa bình!". Đang sống một cuộc đời và một đôi mắt gần mù lòa, thân thể bị liệt một bên vì hậu quả của những trận đòn tra tấn và gần 12 năm tù không lý do. Còn bà chủ quán cà phê cũng đã qua đời sau trận đánh "tổn thất" của những người "anh em phía bên kia". "Biết ra sao ngày sau", bây giờ thì mọi người đều biết! Lối hành gập lị nhàu một ngày thích hợp và vui tươi hơn không bao giờ thành! Xin kính tặng lối hành đó cho quê hương đất nước và những thời kỳ đi sau. Hôm nay, tôi viết những dòng này, dù hiểu rằng những người đến để chép trong bài sẽ không bao giờ có cái hồi ức được. Nhưng tôi cần viết, viết để gửi tới tâm lòng và thời gian tâm của tôi vẫn luôn nhớ đến những người bạn vào buổi sáng sớm một hôm đó của lịch sử : NGÀY 30.4.1975!